

JORDI MATEU LLIRÓ, SEMPRE A PUNT

JAUME ORTÍNEZ I VIVES

La mort de Jordi Mateu Lloró, el passat més de maig, als vuitanta anys, ha causat en molts tristesa i enyor a Igualada i a tot l'Anoia. L'enyor de la persona i del temps —dels temps— compartits o conviscuts amb ell.

Jordi Mateu era àmpliament conegut. Molt conegut i molt apreciat. S'havia mogut en moltes i profitoses activitats ciutadanes acompanyat de gent d'un ampli ventall d'edats.

Els últims alumnes de l'Escola Mowgli que van rebre el Tió de Nadal portat per aquell Home del Bosc vingut dels boscos d'Estimariu, a l'Alt Urgell, són encara molt joves. Genial creació, la de Jordi Mateu transfigurant-se en un bosquetà auster, molt auster, de parla acurada i educada

amb un vocabulari amplíssim, ric, didàctic, dolç. Quina lliçó i quins coneixements ancestrals i actuals traspuava davant la mirada dels infants que paraven les orelles i se'l feien seu! I quin encert també —i ho dic de passada— per part de l'Escola Mowgli el fet de propiciar la continuïtat del personatge i haver-li confiat aquest paper durant tants anys.

Amb la mort de Jordi Mateu se'n va un bon tros d'aquell tarannà escolta inconfusible dels anys 60-70. Un tarannà clar, que en el cas d'en Jordi mai no va ser ostentós ni xaró. Tarannà de compromís, de treball, de servei a tothom, de feina. De la molta feina que calia fer i que ell feia i guiava per damunt de xerrameca estèril i d'invents poc madurs. En els anys en què tot es va posar en revisió, el Jordi va escoltar tothom i es va obrir a tot, però va donar prioritat sempre al pas segur i al treball i a l'esforç com a porta d'entrada a nous camins i fites.

Pioner sempre, va ser dels primers en els cursos de català que, més o menys tolerats, es van fer a Igualada. Va aplegar una munió de gent en aquells curssets celebrats en una aula de cultura d'Igualada quan ja formava part de les primeres juntes d'Òmnium Cultural.

Treball cultural, treball professional en la indústria familiar de moda en gènere de punt, i lleure excursionista. Fer anar les cames mentre el cap s'enriquia en el coneixement del país. Fent país

des del costat de casa fins a tota la comarca, totes les comarques, la nostra terra i tots els llocs on es podia escapar uns quants dies. De l'Anoia coneixia les plantes, els ocells, les bestioles i les flors, els arbres, els camins, els castells, les muntanyes, les ermites, els topònims... i moltíssimes persones que li van propiciar aquests i d'altres coneixements i a qui va recordar i apreciar sempre. Des del Cau o la UEC, o amb qui fos, ho va recórrer i conèixer tot. Ho va conèixer i ho va fer conèixer a molta gent. I la gent ho va estimar. I ara molts ho continuem estimant.

Amb amics pertot arreu i amb un perfecte domini del francès, es va involucrar en la festa de la Flama del Canigó. La festa ha arrelat tant a tots els pobles de l'Anoia com en totes les altres comarques catalanes. Cada any, en arribar la Flama a la plaça de l'Ajuntament d'Igualada, el Jordi estava radiant. Visiblement content i dissimuladament cansat després de moltes hores de caminar i de no dormir.

El Patronat de la Tossa de Montbui, l'edició de mapes de la comarca, la recuperació d'indrets... i un etcètera amplíssim anirien explicant una vida de fidelitats que en Jordi va poder fer sempre acomboiat per la seva esposa i els seus fills.

L'acte de comiat a l'església de Santa Maria d'Igualada va reunir una gernació que li va dir l'últim adeu amb un cant escolta que feia esborronar.